

saa glemmer man, at uden for denne Kreds, hvor de paagældende paa en let Maade kunne faa det forandrede Navn, gælder der ikke Navnefrihed, men der gælder der Bevillingen, og denne Bevillingspraksis vil nødvendigvis blive paavirket af de Regler, som gælder for denne Kreds Vedkommende saaledes, at den i flere Retninger bliver strengere, end den nu kan være, hvor der ingen Impuls i den Retning gives af Lovgivningen.

Et Hovedpunkt, som det ærede Medlem fra Odense (Koch) fremdrog, skal jeg ogsaa udtale mig om. Det ærede Medlem var — og det var egentlig Hovedsagen — imod den Decentralisation, som Lovforslaget inden for en vis Kreds hjemler, og befrygtede uheldige Følger deraf. Disse uheldige Følger skulde altsaa støttes paa, at det skulde have vist sig, at den Decentralisation, som fandt Sted i 1828 til Præsterne, har haft mindre heldige Følger. Om det nu er Præsternes Skyld eller ej, skal jeg lade være en nøjere historisk Undersøgelses Sag. Det var jo for Resten netop Præsterne, som vare de fornuftige den Gang, og det var aabenbart Befolkningen, som overmandede dem, den vilde ikke ind paa de Veje, Præsterne anbefalede den. Men saa ere jo i alle Tilfælde Ulemperne fremkomne derved, at Præsterne maatte udøve et vist Skøn, at det var en Konduitesag. Men her er der ikke Tale om, at Underøvrigheden skal udøve noget som helst Skøn. Reglerne skulde være og ville blive saadanne, at der ikke bliver Tale om noget Skøn. De ere præciserede til bestemte, faktiske Punkter saaledes, at der kun er Spørgsmaal om Nej eller Ja. Ere de Forhold til Stede, eller ere de ikke til Stede? Ere de til Stede, faar han Navnebeviset, ere de ikke til Stede, faar han det ikke. Findes Navnet paa Listen, faar han Navnet, findes det ikke paa Listen, faar han det ikke, men henvises til eventuelt at faa sine Ønsker opfyldte ad Bevillingsvejen. Er Navnet ikke arvet ned gennem Slægtled paa den omtalte Maade, faar han ikke Navnet, er derimod bevislig dette faktisk Tilfældet, faar han det. Og endelig ligesaa ved Stednavne. Gaa vi der til lignende Udelukkelse, bliver Spørgsmaalet der kun: Er det et nordisk Stednavn, eller er det det ikke, og findes det paa Udelukkelseslisten, eller findes det ikke? Der er ikke Tale om Skøn her, og derfor kan man uden Fare henvise det til Underøvrigheden. Og er der Tvivl hedder det udtrykkeligt: „Nærer Øvrigheden Betænkelighed ved at udstede Beviset paa Grund af de fremlagte Bevi-

sers formentlige Utilstrækkelighed, kan Sagen indstilles til Justitsministeriets Afgørelse“. Det eneste man kunde sige, er altsaa, om man vilde have, at der tillige i Nægtelsestilfælde skulde være en Appel til Justitsministeriet. Det vilde ikke være noget væsentligt, det kunde altsaa tænkes, men i øvrigt ser jeg ikke, at der er nogen Fare ved at henlægge Afgørelsen i disse begrænsede Tilfælde til Underøvrigheden. Vi miste derved, siger man, tillige Kontrol og Tilsyn. Men det haves jo i Øjeblikket slet ikke. Der er intet Apparat i Justitsministeriet lige saa lidt som i Statistisk Bureau til at føre Tilsyn med hele Danmarks Navneforhold, det eksisterer der ikke. Hvad sker der, naar der foregaar en Navneforandring? Der sker det samme, som ogsaa sker her, at man henvises til at gøre Anmeldelse til Navneregistreret, altsaa til Kirkebogen, Civilregistreret, hvis man faar et nyt Navn. Det er lokalt, det er ikke centralt, og det er der, man faar sine Oplysninger. Der findes ikke noget Sted i Centraladministrationen, hvor slige Oplysninger samles eller ere til Rede. Der kan altsaa heller ikke føres noget Tilsyn her; Tilsynet føres ad den lokale Vej. Den have vi hidtil ladet os nøje med, og jeg tror ikke, det er værdt at indrette et helt stort Centralapparat i den Henseende. Jeg tror, det vilde være et alt for voldsomt Middel til at opnaa et ringe og ikke betydeligt eller værdifuldt Formaal.

Om andre Enkeltheder, som det ærede Medlem fremdrog, kan der vel forhandles. Det ærede Medlem savnede en Straffebestemmelse i Loven. Ja, der var jo i de Lovforslag, som tidligere have været fremme om Sagen, ganske vist en skrap Bestemmelse. Den er ikke optagen igen, og den havde meget liden Sympati i det andet Ting. Den have vi jo heller ikke nu. Al Haandhævelse af Spørgsmaalet, om en Person uberettiget har antaget et Navn, altsaa uden Navnebevis, uden Navnebevilling, er jo enten slet ingen eller civil. Det maa være ad den civilprocessuelle Vej, at man maatte komme til at faa den vedkommende frakendt Berettigelse dertil, men en saadan Vej har der hidtil ikke været nogen Opfordring til at betræde, og jeg antager heller ikke, der vil blive større Opfordring til det senere, det er imidlertid den, der kan anvises. Men paa den anden Side bliver det tiltagne Navn ganske ugyldigt i alle retslige Forhold, og det er Hovedsagen, hvorved man har slaaet sig til Ro i det offentlige Liv. Det har ingen virkelig Betydning. Lad en Mand saa blive